

[Statsministeren]

ansvarsområde, og hvis amterne efter den hjemmel, der her bliver skabt, skønner, at der er basis for eller behov for af hensyn til andre forhold at forbyde det, vil de få mulighed for det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 228

4) Til *udenrigsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil Danmark i FN's generalforsamling arbejde for indkaldelse af en konference – efter reglerne i 1963-traktaten om et begrænset atomvåbenprøvestop – om udvidelse af det begrænsede prøvestop til et totalt stop ved at stå som medforslagsstiller til det forslag, en række lande har udarbejdet på baggrund af det danske Folketings dagsorden af 24. april 1986, ved at stemme for dette forslag eller lignende forslag eller på anden måde?«

Udenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Forslaget om indkaldelse af en konference efter reglerne i aftalen af 1963 med henblik på at udvide det begrænsede prøvestop til et totalprøvestop er fremsat af Indonesien, Mexico, Peru, Sri Lanka og Jugoslavien og er i realiteten en genfremsættelse af det forslag, som den samme landekreds fremsatte på sidste års generalforsamling. Blandt de vestlige lande stemte alene Grækenland for resolutionsforslaget sidste år.

Siden vedtagelsen af 24. april-dagsordenen, som der bliver henvist til i spørgsmålet, har regeringen været i kontakt med en række nærstående lande angående dette spørgsmål. Alle disse lande har bekræftet deres negative indstilling over for en fremgangsmåde som den i forslaget beskrevne. Det har herunder bl.a. været fremført, at nedrustningskonferencen i Genève er det mest hensigtsmæssige forum for multilaterale forhandlinger om spørgsmålet, at 1963-traktaten ikke indeholder verifikationsbestemmelser, at Frankrig og Kina står uden for 1963-traktaten, at USA og England ikke vil medvirke, og – ikke mindst vigtigt – at der ville opstå alvorlig fare for, at nedrustningskonferencen i Genève ville blive svækket.

Herudover har man fra svensk side oplyst, at spørgsmålet om anvendelse af 1963-traktaten ikke på noget tidspunkt har fået tilslutning inden for det såkaldte femkontinentinitiativ.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at udenrigsministeren den 5. september 1986 i det udenrigspolitiske nævn har redegjort nærmere for regeringens bestræbelser.

Regeringen har derfor fundet, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at gå videre med en sag, der på forhånd var dømt til at mislykkes, og ydermere en sag, hvis substans de lande, vi normalt samarbejder med i prøvestopspørgsmålet, har afvist.

I lighed med sidste år vil Danmark derfor afstå fra resolutionsforslag om 1963-traktaten. Ifølge oplysninger fra New York er det også i år blandt de vestlige lande alene Grækenland, som vil støtte forslaget, og her tænker jeg, når jeg taler om vestlige lande, også på både Finland, Sverige og Østrig.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal takke den fungerende udenrigsminister for svaret og udtrykke min dybe undren over, at dansk udenrigspolitik øjensynlig – i hvert fald sådan, som den fremlægges her i folketingssalen i dag – udformes ikke på baggrund af, hvad man mener i Danmark, og hvad der er vedtaget i det danske Folketing, men på baggrund af, hvad en række andre lande mener.

Hvad er egentlig det folkeretlige grundlag for en sådan udformning af dansk udenrigspolitik? Hvis det er et politisk argument for ikke at fremføre politiske synspunkter, der er vedtaget i dette Folketing og vel at mærke vedtaget, uden at regeringen har stemt imod denne vedtagelse – regeringen undlod jo nemlig at stemme til april-dagsordenen, hvilket finansministeren er klar over – så er vi da i den situation, at Danmarks udenrigspolitiske handlefrihed er fuldstændig pantsat.

Ud over altså at spørge, hvad den folkeretlige baggrund for denne fuldstændig mærkværdige argumentation er, vil jeg gerne spørge, om man ikke, siden dagsordenen blev vedtaget, har arbejdet med spørgsmålet, så man er klar over, at det naturligvis er muligt at udarbejde verifikationsprotokoller i forbindelse med den fremgangsmåde, der er foreslået her.